

Ihmeipäivät

Potkis lähtee käsistä

Jonne ja Leevi olivat valmiina testaamaan leikkipuiston pihalle rakentamaansa tempurataa. Vihdoinkin!

Rata näytti mahtavalta. Täynnä käännöksiä ja tiukkoja kurveja, hurjia hyppyreitää ja upottavia esteitä. Pojat ottivat potkulautansa ja laskivat rataa vuorotellen - pujotellen, hyppiä ja tasapainotellen. Leevi laski ja Jonne otti aikaa. Sitten Jonne laski ja Leevi otti aikaa.

”Moi!”, Nelli kurvasi pyörällään poikien luo. ”Mitä te teette?”, hän kysyi.

”Vedetään tätä rataa”, Leevi näytti. ”Haluutko testata? Sä voit lainata mun potkista.”

”En mä tiedä, uskallanko mä”, Nelli epäröi.

”Ei se oo paha”, Jonne vakuutti. ”Et vaan ota niin kovia vauhteja.”

Nelli jätti pyöränsä nurmikolle ja otti Leevin potkulaudan. Kypärän hän piti päässä. Ihan varmuuden vuoksi.

Nelli katseli mäkeä. Se näytti jyrkältä. Ja se oli oikea tempurata! Tielle oli laitettu kaikenlaista, mitä pitäisi osata väistää. Värikäs kuvitus vain lisäsi radan jännittävyttä. Oli krokotiileja kidat ammollaan ja piraijoita terävine hampaineen. Viidakkoa ja aavikkoa.

Nelli asetti toisen jalkansa varovasti laudan päälle ja tunnusteli potkulautaa. Se tuntui kevyeltä ja kiikkerältä. Polkupyörä oli paljon tukevampi. Nelliä rupesi epäilyttämään. Hän kääntyi sanomaan pojille, ettei hän halunnutkaan laskea.

Silloin Nelli horjahti. Ihan vähän vain.

Potkulauta alkoi vieriä mäkeä alas ja Nelli sen mukana. Säikähtäneenä, Nelli ei huomannut päästää ohjaustangosta irti, vaan puristi sitä hädissään yhä tiukemmin. Pysyäkseen laudan mukana kiihtyvässä vauhdissa, Nelli nosti toisenkin jalkansa potkulaudalle. Nyt lautaa ei jarruttanut enää mikään, vaan se viiletti täyttä vauhtia rataa pitkin.

”Apuaaa!”, Nelli huusi hädissään.

”Pysäytä vauhti! Laita jalka maahan!”, Jonne ja Leevi huusivat.

”En uskalla!”, Nelli vinkui.

Meno oli hurjaa. Nelli kyyristyi pienemmäksi ja nipisti silmänsä kiinni. Hän takertui ohjaustankoon rystyset valkoisina ja yritti pysyä kyydissä. Tuuli vinkui korvissa. Potkulauta pomppi ja tärisi. Kypärä hyppi ja heilui Nellin päässä, putosi silmille ja jäi siihen koputtamaan nenänvartta. Potkulauta osui jokaiseen esteeseen matkan varrella ja Nellillä oli täysi työ pysyä tökkivässä kyydissä mukana.

Mäen yläpäässä Leevi ja Jonne olivat huolissaan. He yrittivät huutaa Nellille ohjeita, mutta tyttö kyhjötti laudan päällä puolikykyssä, silmät kiinni ja kypärä silmillä, eikä joko kuullut tai ymmärtänyt mitään. Kohta edessä olisi ensimmäinen iso hyppyri. Nelli lentäisi kuin leppäkeihäs, jos hän osuisi siihen.

”Nelliä on pakko auttaa!”, Leevi huolehti. ”Muuten sitä kohta sattuu!”

”Joo, mä yritän”, Jonne lupasi.

Hän sulki silmänsä, keskittyi ja käytti mielikuvitustaan. Jonnen kädet alkoivat venyä. Ne kasvoivat ulos takin hihoista ja kurkottivat kohti Nelliä. Ohi radan varrelle piirrettyjen piraijoiden ja krokotiilien, yli hiekka- ja vesiesteiden, risukon päältä. Jonne sai napattua Nelliä vyötäröstä kiinni juuri ennen hyppyriä.

Nellin vauhti pysähtyi kuin seinään. Jonne nosti tytön ja potkulaudan turvallisesti radan sivuun. Nelli hyppäsi pois potkulaudalta.

”Siis mitä nyt?!”, Nelli kivahti selvästi ärsyyntyneenä. Hän nosti pyöräilykypärän silmiltään ja mulkoili Jonnea ja Leeviä.

”No - sä olit pulassa ja me autettiin. Seuraavaks olis tullut hyppyri”, Jonne selitti.

”No niin olis!”, Nelli kiihtyi. ”Mä olisin hypännyt pitkälle!”
”Siis.... Sä tykkäsit siitä?”, Leevi kysyi. ”Me luultiin, että sua pelotti”

”Ensin pelotti. Mutta sitten, kun siihen tottui, se oli ihan mahtavaa! Saaks ottaa uusiks?”, Nelli aneli pojilta.

”Tottakai saat”, Leevi nauroi. ”Me voidaan ottaa aikaa!”

”Jes!”, Nelli hihkaisi ja lähti innoissaan työntämään potkulautaa uudelleen mäkeä ylös.